

Krafttag i miljönämnden

På miljönämndens sammanträde i tisdags visade nämnden sin handlingskraft genom att vägra dagiset Forsbergs Minne att skaffa höns. I överensstämmelse med det nyligen antagna programmet mot allergi skall man i skolor, fritids, dagis m.fl. inrättningar för sättningsvis vara mycket restriktiva (de borgerliga ivrade för totalförbud) mot djur och växter som kan anses allergiframkallande, exempelvis björk.

Fastlagsbullar

Det rättrådiga agerandet mot hönsen följer en konsekvent linje i kampen mot de allvarliga hoten mot Lundabornas hälsa. Sedan i maj månad 1985, då jag deltog på mitt första möte med den dåvarande miljö- och hälsoskyddsnämnden har jag haft nöjet att vara med om att undanröja väsentliga hinder för att människor skall må bra. Nämnden har agerat mot en häst som befarades sprida avfall och odör i centrala Lund. Nämnden har begränsat vedeldning på Latinlinjen. Ett vindkraftverk hindrades från att försöka överrösta trafikmullret från 108:an. Livsmedelshygienen har alltid stått högt på agendan, bakterier i smörgåsbord och fastlagsbullar har noga kontrollerats. På det hela taget somnar miljönämndsledamöterna på kvällen i trygg förvisning om att det som kan göras för att förebygga ohälsa och miljöförstöring har blivit gjort. Eller...

Alla skall vi dö, men...

Enligt en nyligen utkommen rapport från Naturvårdsverket kommer hälften av alla svenskar under sin livstid att få astma eller allergi. En tredjedel av alla svenskar utvecklar cancer under sin livstid. Alla skall förvisso dö av någon orsak, men ingen kan idag bestrida att det finns en mängd sjukdomar som är miljörelaterade. Vad kan då en kommunal miljönämnd göra åt detta? Det finns ett antal lagar som är tillämpliga inom miljöområdet och kommunens miljönämnd är lokal tillsynsmyndighet.

När jag nu lämnar nämnden kan jag förvisso erinra mig några kraftfulla uttalanden om Åkerlund & Rausingens enorma luftföroreningar (dock inte, initierade av förvaltningen), men i övrigt har tiden och engagemanget i allt väsentligt rört ärenden av ovan nämnda typ. Livsmedelslagen med tillhörande förordning används aktivt men utnyttjande av övriga juridiska styrmedel är det sämre beställt

med. Lagen om kemiska produkter har mig veterligen aldrig använts.

Det är snart tre år sedan Mats Bohgard (v), efter redovisning av uppmätta bensenvärden över lågrisknivå, önskade ett förslag från förvaltningen på lämpliga åtgärder. Miljöchef Bo Selmer sa att man först skulle ta reda på var de höga bensenvärdena kom ifrån. Efter ett år fick vi en muntlig redovisning där vägtrafiken och bensinstationerna uppgavs vara källan. Inget förslag till åtgärder kom vare sig då eller på de följande mötena. Bensen har länge varit förbjudet i arbetslivet eftersom dess samband med leukemi är oomtvistligt. Ökad infektionsbenägenhet och huvudvärk är andra olägenheter som följer av bensenexponering. Först i juni detta år beslöt miljönämnden att undanröja de olägenheter som höga bensenhalter utgör.

I tisdags skulle miljönämnden besvara tekniska nämndens förfrågan om ett förtydligande av beslutet att undanröja de olägenheter som bensenhalterna utgör. Nämnden svarade med att upphäva sitt beslut!!! Endast vänsterpartiet ville med stöd av miljöpartiet förklara vad beslutet innebar. Inga andra förslag till åtgärder förelåg.

Efter att ha ägnat åtskillig tankemöda åt vad om kan förklara den nästan löjvackande undfallenheten som karakteriserar hållningen till det som kan vålla långsiktiga skador på miljö och hälsa har jag inte hitta någon annan förklaring än brist på kunskap och/eller brist på politiskt kurage. Höns, får och björkar har människor levt med i längeliga tider utan att bli sjuka av det. Avgaserna från vägtrafiken har människokroppen inte lärt sig tåla. Trots allt prat ökar trafikvolymen hela tiden. Rapporter från Naturvårdsverket visar att det är höga halter av fordonsavgaser i kombination med pålsdjur etc. som ger upphov till allergier.

Jag hade förvisso bestämt mig för att lämna miljönämnden redan innan sammanträdet. Men efter mötet i tisdags undrar jag vilken funktion miljönämnden i Lund egentligen fyller. Hund- och kattärendena kan förvaltningen sköta utmärkt utan förtroendevaldas medverkan. Det faktum att miljönämnden finns, kanske invagar någon Lundabo i falska föreställningar. Föreställningar om att det finns några politisk förtroendevalda som ser till att orsakerna till miljöförstöring och ohälsa åtgärdas.

Karin Svensson-Smith

Jobben: är vi där nu?

Förr hände det då och då när ett av våra barn greps av svärmod, att han sa: – "När jag blir stor är jobben nog slut!" Det lönade sig liksom inte att bjuda till. Om man skall tro på aktuella opinionsundersökningar så är vi där nu. Jobben är slut och man tror inte att det går att göra något åt det. Åtminstone tror man inte på regeringens förmåga att skapa nya jobb och halvera arbetslösheten och det är väl bara Per Unckel, som tror att en moderatledd regering skall kunna göra det bättre. I vänsterpartiets diskussioner om näringspolitik och sysselsättning finns inga alternativa vägar till den fulla sysselsättningen. Det är samma förhoppningar om växande småföretagsamhet och tjänstesektor, som finns inom alla partier. Några tror förståss att vi klarar det om vi delar på jobben.

EU:s prioriteringar ligger, åtminstone förtillfället, på helt andra områden. Det är överhuvudtaget svårt att se spår av politisk framtidstro och uppfinningsrikedom någonstans, åtminstone sådan som kan tjäna som förebild och inspiration för oss i Sverige och inom vänstern.

Svärmod

Finns det någon som är hoppfull eller är det det stora svärmodet, som har rullat in? Erik Åsbrink är väl ingen solstråle precis, men han är ett sturigt undantag bland svenska politiker. Han har avvisat sextimmars arbetsdag och import av allahanda varianter av dansk arbetslöshetsbekämpning. Jobben skall inte delas. De skall bli fler! Är hans paroll.

I dagarna har jag sett två varianter på samma tema.

Gunnar Wetterberg har talat till kommunalpolitiker och tjänstemän i Helsingborg och sagt ungefär som så: Arbetslösheten måste inte förbli hög bara för att samhället förändrats. Istället dyker det upp nya jobb som vi hittills inte kunnat föreställa oss. Men det tar några år. Hans perspektiv är historiskt och han citerades så här i Helsingborgs Dagblad:

– Om vi tar dysterkvistarna på allvar borde arbetslösheten ökat mer och mer sedan 1870. Så är det ju inte. Produktiviteten har ökat med 100 procent sedan 1870. Trots detta har sysselsättningen ökat med 400% under samma tid. Förklaringen är att det hela tiden skapas nya varor och tjänster, som vi inte ens kunnat föreställa oss.

Problemet är att det tar lite tid! Gunnar Wetterbergs hopp står till "en ny generation vuxna" med informationsteknik i blodet och som inte ens har funderat på vad de skall bli när de blir stora.

– När de börjar örta ut på arbetsmarknaden då börjar de också se helt nya användningsområden. Som i sin tur ger nya jobb. Som i sin tur gör att sysselsättningskurvan stiger även i fortsättningen.

Sekulariserad Luther

Yrsa Stenius säger att det är vår påhittighet som skall ge oss nya jobb. I en krönika i Aftonbladet använder hon ett slags sekulariserat lutheranskt angreppssätt på arbetslöshetsproblemet.

– Jag tillhör inte dem som tror att den fulla sysselsättningens samhälle för alltid är förbi. Enligt min uppfattning är människan i västerlandets kulturtradition ett arbetande djur, en ganska långt sekulariserad varelse som får mål och mening i sitt liv av att ständigt vara på väg i en ändlös förkovran av sina materiella och andliga villkor.

De av människan själv skapade problemen t ex på miljöområdet utmanar vår kreativitet och kräver lösningar i form av arbete, och Yrsa Stenius är fast övertygad om att arbetet är av central betydelse för kulturmänniskans välbefinnande och att vår påhittighet är oändlig när det gäller att finna på ny sysselsättning och en organisation för dess belönande.

Stenius, Wetterberg och Åsbrink sjunger väl inte lathetens lov eller drömmer om gentlemannasamhället, men de är inflytelserika opinionsbildare och något så unikt som framtidsoptimister. En klassisk vänsterståndpunkt, eller hur?

RN

Diskutera översiktsplanen, trots allt

Lunds kommun ska få en ny översiktsplan som grovt anger hur och var staden bör byggas ut. Den långa processen har inletts med att en grupp tjänstemän på byggnadsnämnden definierat vissa förutsättningar och modeller.

Det har sagts att vänstern aktivt bör delta i diskussionen om planen och att VB är ett lämpligt forum. Spontan uppfattar man detta som naturligt och demokratiskt. Men eftertankar infinner sej. Hva kan det nytte? För några år sen diskuterade VB och vänsterpartiet och många Lundabor med liv och lust den då aktuella översiktsplanen. Den minns man främst för dess förslag om Hardebergastaden, en satellitbebyggelse öster om Lund som väckte starka känslor och slutligen förkastades av en stor majoritet.

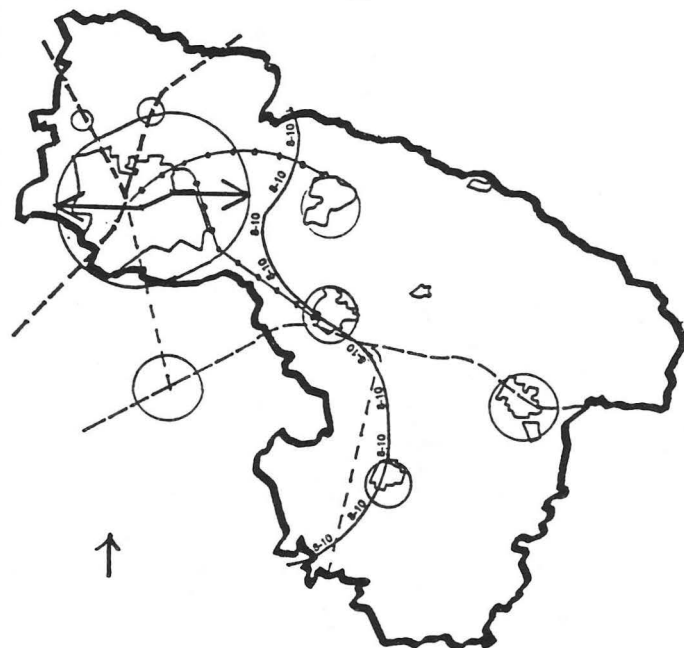
Det blev ingen Hardebergastad – men det hade det inte blivit även om opinionen varit en annan. Luft gick ju ur bygg- och bostadsmarknaden och Lund har knappast expanderat alls under senare år.

Det är ingen relevant invändning, kan det tyckas. Planer gör man ju upp för alla eventualiteter. Om inte om varit så hade åttiatalets glada byggrusch fortsatt, och då hade det varit bra att veta var man skulle göra av de nya husen. Men det finns annat i planen som kunde ha uppfyllts trots den uteblivna tillväxten. Golfbanan på Kungsmarken ska bort vid arrendetidens utgång, sa den. Nu finns det, som vi tidigare rapporterat, starka krafter för att bevara den och inga förberedelser har gjorts för en flyttning. Översiktsplaner är tydligen inte särskilt vägledande. Tur är kanske det. Om 1942 års generalplan förverkligats till punkt och pricka så hade vi haft en flygplats på Klostergården i dag.

Det sista illustrerar vad som verkar märkligast med de nu aktuella plantankarna. De skisserar Lunds kommuns utveckling hela fyrtio år framåt. Inte är det meningsfullt! Hur många gånger hinner inte materiella förutsättningar och ideologier ändras på den tiden?

Fast de planerade tjänstemännen lanserar ingen ny ideologi denna gång. De säger visserligen sympatiska saker om god jord och stadens samspel med omgivningen och hushållning och kollektivtrafik och cyklar (de senare får en framträdande roll). Men de förutsätter en gles, och därmed utrymmeskrävande, nybebyggelse, med bara 18 lägenheter per hektar. Klostergården har 56, enligt deras eget generösa beräknings sätt. Därmed förutsätter de också en fortsättning fyra decennier framåt av de mekanismer – ökad materiell privatkonsumtion, bilism, småhusbyggande och annat – som gör sta-

Ny översiktsplan för Lund på gång

Miljödelegationen och stadsarkitektkontoret har hittills publicerat ett femtontal "underlagsrapporter", där olika restriktioner och anspråk på marken i Lunds kommun visas. Men politiker och tjänstemän börjar bli nyfikna på vad detta konkret kan tänkas innebära för Lunds eventuella utbyggnad. På ett diskussionssammanträde i förra veckan presenterades ett första utkast till kartbilder över vad olika slags utbyggnad skulle innebära konkret.

Man hade valt tre ytterlighets-exempel på utbyggnadsstrategier: – koncentrerad till Lunds stad, – koncentrerad till de östra tätorterna,

– längs högklassiga kommunikationsstråk, plus ett nollalternativ. Av dessa vart och ett omöjliga alternativ hade man lagt samman en "syntes", dvs en "lagom mix" av dessa strategier. Den ser ut som på bilden här överst på sidan.

Syntesen innebär en rätt kraftig utbyggnad av staden Lund intill en "tjänbar" radie av ca 5 km = max cykelavstånd. Dessutom byggs "byarna" på, medan den goda jorden 8-10 illustreras väster om en s-formad linje i landskapet.

De frågor som "syntesen" väcker, handlar bl a om de problem som ledaren härintill tar upp:

– är det meningsfullt att ha en planeringshorisont på 40 år?

– ska vi verkligen planera för att bygga 500 lägenheter per år, dvs totalt 20 000?

– är inte en planerad täthet på 18 lägenheter per hektar orimligt lågt? (Gunneshöjden lär ha ca 20 lgh/ha) – kan man verkligen förtäta Lunds stad med 2000 lägenheter?

– hur klarar vi konflikterna mellan exploatering och bevarande av den goda jorden?

– nya spårutbyggnader måste väl göras inom en första 10-årsperiod, eller ska man acceptera busslinjer i decennier?

De här är frågor av principiell art, som man bör ta ställning till innan man ritar en karta. Låt oss diskutera detta i VB och vad det kan betyda ur ett klassperspektiv, eller i alla fall från en vänsterståndpunkt.

Själv föredrar jag nog en viss utbyggnad av staden Lund framför att bygga långt ute på landet – det alstrar alltid en massa transporter och därmed miljöproblem.

Thomas S

Som en bumerang

–Om vi på politiska och inte på säkerhetsmässiga grunder stänger ett eller flera kärnkraftverk så skickar vi ett budskap som kommer att studsa runt i investeringskalkylerna och som likt en bumerang kommer att slå ner mitt i hjärtat på den svenska välfärden.

Så poetiskt uttryckte sig Bert-Olof Svanholm Anita Malmqvist från Industriförbundet och Göran Johansson och Ylva Thörn ordföranden i Metall och i Kommunal, på DN. debatt den 12 november. Avsikten är givetvis den gamla vanliga att propagandera för billig kärnkrafts till de mansdominerade industrierna. Det nya är att Kommunals nya ordförande försöker skrämja Sveriges kvinnor i allmänhet och de i den offentliga sektorn i synnerhet för konsekvenserna av att inleda den sedan mer än femton år beslutade kärnkrafts-utvecklingen.

Energiminister Anders Sundström driver envist och målmedvetet, tycks det, en energipolitisk linje, som skall leda till att en reaktor ställs av under denna valperioden och att fortsättningen skall ske i god ordning så att inte välfärd och sysselsättning äventyras. Regeringen har också skiljt fåren från getterna genom att de två kärnkraftsromantiska partierna, m och fp fått lämna partiöverläggningarna om energin. Frågan är väl främst om han lyckas stå emot det växande tryck, som byggs upp av fack och arbetsgivare, som går arm i arm och de två partierna. Samma dag

den gles och otrivsam och skapar långa cykelvägar.

Fast nu upptäcker vi att vi trots allt sitter här och diskuterar och polemiserar. Så det är väl lika bra att låta även andra VB-läsare yttra sej om översiktsplanen. Varsågod!

som det ovanstående publicerades i DN, meddelade LO att man skulle verka för att m och fp skulle få vara med i partiöverläggningarna även i fortsättningen.

Trycket på regeringen kommer säkert att öka ytterligare framöver. Frågan är om man står pall och kanske också om man verkligen menar allvar med avvecklingen. Ett rejält, men misslyckat försök att stänga en reaktor kan ha politiskt taktiska fördelar. Miljöopinionen kommer att stå på regeringens sida och de högljudda företrädarna för industri och fackföreningsrörelse kan se sig som vinnare, åtminstone för tillfället. Att energi- och miljöpolitiken skulle förlora behöver väl inte påpekas här. Det är givetvis bättre att fasa ut kärnkraftselen lugnt och planerat jämfört med snabbavveckling av säkerhetsskäl, som är alternativet. Vinsterna för regeringen skulle alltså ligga på andra områden. LO skulle bli lättare att umgås med och industrin välvilligare inställd till regeringen.

Som kärnkraftsmotsåndare kan man undra över Ylva Thörns medverkan bland kärnkraftshökarna. Hon måste ju vara medveten om att ungefär hälften av hennes kvinnliga medlemmar i Kommunal vill att kärnkraften avvecklas och att man börjar innan sekelskiftet. Man kan ju hoppas att hennes mentala hårdsmälta retar upp medlemmarna ordentligt och att kvinnor, som är för avveckling och energiomställning går ut hårt mot henne.

För övrigt är poetiska bilder vanskliga. Säg mig den bumerang, som efter att ha studsat runt - i investeringskalkyler, av alla platser - slår ner mitt i hjärtat. Om än bara i den svenska välfärden. Den lägger sig nog mera som en död sill.

RN

Kommentar till Annelie L. och Thomas S. Mellanskikt och dubbelspår

Maria Halla och Martin Skånberg heter två arkitekter och vänsteraktivister i Stockholm. Martin har gjort goda professionella insatser för Kvarnby (marxistiska) folkhögskola. Båda är drivande i Trots Allt, f.d. Röd Kör. Där har de varit med länge, t.ex. på Folkkampanjens tid. Gissningsvis har de gått i demonstrationer och ropat "Vad ska in? Sol och vind!" hundra gånger.

Det har som bekant gått trögt med alternativen till kärnkraften. På sistone har det dock börjat lossna en liten smula med vinden. Just nu planeras landets största vindkraftverk. För att få maximal effektivitet ska det placeras på ett ställe där det blåser riktigt mycket, ett stycke utanför stranden. Processen har emellertid (berättar DN) stoppat upp t.v. på grund av protester från ägare av fritidshus på stranden över att havsutsikten blir förstörd.

Två av de klagande är Maria Halla och Martin Skånberg.

Parallellerna med dubbelspårsbygget på f.d. Lund-Kävlinge järnväg och protesterna däremot är nog så klara. Det handlar om välutbildade, i övrigt progressiva och sympatiska personer som vägrar att dra ut konsekvenserna av de principer (i dessa fall miljöradikala) som de säger sej omfatta när det råkar handla om deras egen lilla vrå i världen.

Någon godkänner kanske inte parallellen. I fallet Annelie handlar det inte om en störd utsikt utan om en mors oro för sina barn. Sa inte Olof Palme att vi ska ta människornas oro på allvar?

Mot detta har jag två alternativa invändningar:

Oäkta oro?

1. Annelies oro över eventuella tågolyckor är inte äkta. Det är bevisligen långt större sannolikhet för att hennes barn omkommer i en bil- än i en tågolycka. Vad farligt gods på järnväg beträffar går det inget sådant på spåret förbi Gunnesbo än vid de sällsynta tillfällena när trafiken på godsspåret genom Lomma är blockerad. Däremot går lastbilar med bensin och annan farlig last på Norra ringen som korsar skolvägen till Lerbäck. Det är inte så längesen som riksvägen genom Jämtland var avstängd ett dygn efter en svår tankbilsolycka väster om Östersund. Trots detta har jag inte sett Annelies namn på några protestlistor mot Norra ringen.

Dessutom har hon med berätt mod bosatt sej 150 meter från järnvägen vid en tidpunkt när det verkligen brukade gå en och annan vagn med farligt gods mellan Lund och Kävlinge. Hennes oro är alltså inte trovärdig.

Med olika mått

2. Men jag förkastar det alternativet. Jag tror verkligen att Annelie är orolig. Däremot vill jag kritisera

henne för att hon är så selektiv i sin oro. Därmed är hon irrationell, och det tycker jag också är ett svek mot hennes bakgrund som välutbildad och vänster.

Man kan spekulera över varför hon mäter med så olika mått. Man kan gissa att det beror på att bilen är en självklar del av hennes liv (jag minns hur hon en gång försvarade arbetspendlars falska bilavdrag) medan hon har en abstrakt relation till järnvägen. Hade hon brukat utnyttja den suveräna möjlighet som invånarna på Gunnesbo har att komma in till centrala Lund på tre minuter med pågatåget så hade hon nog sett med andra ögon på hållplatsen och dess fortlevad..

Jag tycker att Annelie borde vara så rationell att hon insåg att hennes oro är historiskt och konjunktorellt bestämd. Det finns i dag en oro som allmänt saknades på den tid när överföringsvagnar tämligen livsfarligt vaggade fram på smalspåret mellan Växjö och Braås. Den har ett av sina geografiska kärnområden i Tyskland (sociologen Ulrich Beck har analyserat den i sin storsäljare *Risikogesellschaft*, den tyska miljörelsen har fördröjt och fördyrat många järnvägsutbyggnader, till biltrafikens fromma) och en social tyngdpunkt i mellanskikten.

Inte bara mellanskikten

Därmed inte sagt att människor ur andra skikt inte skulle vara oroliga. Men jag menar att liksom hela den moderna miljörelsen är mellanskiktbaserad, vilket är lätt att iaktta och vetenskapligt belagt, så emanerar även den moderna oron ur dessa kretsar och har sen spritt sej vidare till andra grupper, även på Gunnesbo. Också den internationella spridningen har varit omfattande och snabb, ty det är utmärkande för mellanskikten att de öppna för nya strömningar, mode-medvetna om man så vill.

Det finns ingen anledning att fördjupa klassanalysen utöver detta. Själv tillhör jag, enligt Marx, såsom egen liten företagare småborgerligheten men det gör också Mats Lind, en av de outtröttligaste motståndarna till dubbelspåret.

Och jag beklagar om uttrycket "mellanskikt" har uppfattats nedsettande. Själv ser jag det enbart som beskrivande.

Olika roller

Inte bara Annelie och Thomas Schlyter har kritiserat mej för mitt uttryckssätt i denna debatt. Men jag vill försvara det. Jag är engagerad, besviken och upprörd och vill inte helt förtränga de känslorna. Tåggruppens företrädare har kommit med en mängd emotionella uttrott i en flerårig debatt, och det finns ingen anledning att de skulle ha monopol på dem. I detta sammanhang är jag nämligen fri debattör, precis som de.

Thomas har en annan roll. Han sitter i kommunfullmäktige och är byggnadsnämndens vice ordförande. Det är klart att han ska motivera och försvara den linje som den regerande majoriteten har kommit fram till.

Men jag vidhåller att han och hans kolleger har lyssnat för mycket på dubbelspårsmotståndare, och kanske varit alltför mode-medvetna även de. Thomas säger i sitt inlägg (VB nr 31) att "gods som idag går på spår genom våra tätorter måste bort därifrån". Ett snabbt överslag säger att det bara i Skåne finns sådär 120 tätorter (enligt folkkräkningsdefinitionen) vid järnvägar det där går gods. Menar Thomas verkligen att man skulle bygga separata godsspår runt alla dem? Sannolikt inte, men med sådana slarviga formuleringar bäddas för kommande tal om "politikervek".

Vårda järnvägen!

Järnvägen är vårt miljövänligaste och energisnåla trafikslag. Tågtrafiken är kollektiv i motsats till den destruktiva individualistiska biltrafiken. Låt oss vårda den. Det gör vi inte genom att ställa ekonomiskt orimliga krav, ty resurserna är som bekant begränsade. Detta berör frågan om tredje och fjärde spår på stambanan som både Annelie och Thomas tar upp. Det finns inte plats för att vidareutveckla den frågan här men jag återkommer mycket gärna till den.

Att kunna övertyga Annelie och andra i Tåggruppen har jag däremot tyvärr inget större hopp om. De hävdar fortfarande att Lunda-politikerna "inte brytt sig om att på allvar sätta sig in i den alternativa lösning som Tåggruppen lagt fram", trots all den tid och alla de pengar som har lagts ner på just detta. De håller på att urarta till en samling patetiska rättshaverister som, ironiskt nog, pressar ner priset på sina villor och bostadsrätter genom allt sitt tal om tågtrafikens farlighet.

Gunnar Sandin

PS Jag bor bra och billigt där jag bor, men tvingades jag flytta skulle jag aktivt söka mej en bostad där jag dagligen kunde se och höra mina älskade tåg.

VB var sen

förra veckan, nådde inte de flesta abonnenter i Lund förrän på tisdag. Det berodde på posten. De hade inte begått något formellt fel men brukar kunna ordna så att tidningen kommer på fredag. Det kan de nog i fortsättningen också, så vi hoppas och tror att det var ett tillfälligt missöde.

Än så är det lång till jul, men då kommer vi med ett extra tjockt helnummer. Börja gärna skissa på ett bidrag!

Från det kommunala

Först vill jag påminna om den invandrapolitiska debatt som äger rum i morgon lördag den 16 november kl 13.30 till 16 i Stadshallen.

Barnomsorgstaxorna – de framtida, har diskuterats i föräldragrupper, personalgrupper, kommunala styrelser och nämnder. Den av kommunstyrelsen utsedda politikergruppen har utvärderat remissvaren och kommit fram till att den differentiering av taxorna som önskas är så komplicerad att det krävs mekanisk tidsregistrering, dvs någon form av stämpellockor för att "övervakningen" av att angivna, avgiftsgrundande scheman hålls, ska fungera i praktiken.

Själv beklagar jag det troliga införandet av stämpellockor. Från att ha varit en verksamhet som erbjuder för det enskilda barnets utveckling och välbefinnande lämplig verksamhet blir barnomsorgen en slags "barnparkering", a la bilparkeringarna. Så låg avgift som möjligt, så kort vistelsetid som möjligt. Pressar vi så kan vi nog klara oss med 38 timmar i veckan istället för 40, så spar vi dom pengarna.

Och inte kommer man ifrån konflikterna mellan "struliga" föräldrar och "fyrkantig" personal. Om utstämpling sker när föräldern anländer till daghemmet kommer det naturligtvis att gnissla när föräldern sitter kvar och låter barnet "leka färdigt" medan andra föräldrar tycker att dom bör lämna daghemmet så snabbt som möjligt efter utstämplingen. Om utstämplingen sker när barn och föräldrar lämnar daghemmet försväras kanske den viktiga s.k. "tamburkontakten" och det löpande samtalet ersätts alltmer av det formaliserade, i form av kvartssamtal, osv.

Mycket är emellertid bra i det kommande förslaget. En konsekvens vad gäller syskonrabatter genom hela barnomsorgen, inklusive fritidshem och fritidsklubb, är förslaget att låta barn även under tre år få behålla sin dagisplats om dom får småsyskon m.m. Men stämpellockor, nej tack!

Nu blir det en remissrunda till, och då uppenbaras om jag är extrem i min avoga inställning till stämpellockor.

Arbetsförmedlingen, det nya organ som skall se till att arbetsmarknadspolitiska åtgärder av olika slag skertill den enskilda individens fromma på så sätt att hon har en god beredskap att ta jobb när marknaden så erbjuder, har jag lovat rapport ifrån. Nu har meddelats mej att första sammanträdet blir i början av december. Sedan kommer rapporten.

Men redan på måndag . . . (se mötesnotis).

Sven-Bertil Persson

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

En strejk för människovärdet

I förra veckan var jag med på ett möte hos Smålands nation som gästades av Handels ombudsman Jan-Erik Bång. Han berättade om kampen mot det amerikanska leksaksföretaget Toys R Us, en kamp som gällde införandet av kollektivavtal vid detta företag. Han berättade att Handels brukar teckna kollektivavtal med större företag och hängavtal med mindre företag som t ex kiosker med få anställda.

Toys R Us hävdade att de frågat sina anställda och att dessa ej var intresserade av kollektivavtal. Vid ett möte som Handels arrangerade på Hotell Jägersro med de anställda så blev bilden en annan, 80% sa ja!

Toys R Us är en multinationell jätte från USA, en av världens största leksakskedjor. De har en VD som uppbrar en årslön på 60 miljoner dollar, ingen svältlön direkt. Hur var då förhållandena vid företaget när Handels ville teckna avtal. Man kan utan tvekan säga att förhållandena låg på en sådan nivå att den är helt främmande för våra normala anställningsvillkor. Det finns TV-övervakning som hela tiden var riktade mot de anställda snarare än mot ev snattare. Cheferna kunde följa de anställda på monitorer hela tiden. De kunde också när som helst göra kontroller av de an-

ställda, även när det fanns kunder i närheten. Om en anställd blev långtidssjuk så fordrade arbetsgivaren en stor läkarundersökning för att bedöma om anställningen skulle fortsätta. Enligt kollektivavtalet är en arbetsgivare skyldig att skaffa ett rehabiliteringsarbete. För att motverka fackets krav så erbjöd man 10 kr mer i timmen samt fri pizza.

Företaget krävde att man skriver under papper för nästan varje enskild detalj, exempelvis så fick man ej träffa kollegor på fritiden. Men det värsta av allt var att företaget förbehöll sig rätt till total makt och kontroll över de anställda inte bara i jobbet utan som synes även på fritiden.

Bång berättade från strejken om hur de som delade ut strejkflygblad höll på att bli överkörda av bilister som sympatiserade med företaget. Men man fick också mycket stöd och sympati från bl a Transport och Sjöfolksförbundet som blockerade företaget.

Kollektivavtalet som slöts efter strejken innebär för de anställda att löner, anställningsvillkor, arbetsförhållanden och försäkringar finns reglerade. Detta innebär öppna och klara relationer mellan två likvärdiga parter; arbetsgivare med sin rätt att styra över verksamhetens inriktning och de anställdas rättighet att sluta sig samman i en fackförening samt ett slut på den nästan Orwellska övervakningen.

Göte Bergström

Regeringen lyssnar inte

Hur ofta har inte vi föräldrar önskat att vi hade mer tid för våra barn? Hur ofta har inte kvinnoorganisationer, facket, miljöpartiet och vänsterpartiet fört fram sina önskningsor om förkortad arbetstid?

De svar vi fått är att vi inte har råd med förkortad arbetstid och att det inte skapar fler jobb. Slutsatsen jag drar är att de inte har fattat barnens behov och konsekvenserna av det.

Torsdags förra veckan offentliggjordes den nya Amu-chefens månadslön, som är 160 000 kr, en årslön för ett värdbiträde! När jag får kännedom om sådana uppseendeväckande löner (nära 2 miljoner kronor om året) undrar jag om de är övermåttor. Har de andra behov än en vanlig människa? Hur kan de sova gott och med vilket samvete har de?

Vår arbetsmarknadsministers kommentar till detta är att "det är självfallet inte en rimlig nivå för någon och att hon som arbetsmarknadsminister inte kan göra något åt saken. Det är Amu-gruppens styrelse som bestämmer lönen. Vad regeringen kan göra är att byta styrelse och jag har inga sådana planer, sade Winberg. Alltså arbetsmarknadsministern väljer medvetet att inte göra något åt saken. Amu-chefens månadslön är två arbetslösas årsinkomst.

Margareta Winberg uppgav i en artikel i Sydsvenskan att 25% av Sveriges befolkning består av rika personer. Alltså går det inte att ta från de rika och ge till de fattiga. Men då glömmer hon bort att dessa 25% inte bara erhåller lön varje månad utan att de också samtidigt sitter på andra styrelsestolar och

tar på det viset ifrån arbetsmöjligheter från andra.

Just för att de heter Kjell Olof Feldt, Björn Rosengren, Håkan Mogren... De sitter inte på dessa stolar för att vi saknar kompetenta personer. Nej det har vi gott om. Utan det brister i sin medmännisklighet.

Slutsatsen av detta är att vi har råd både med 6-timmars arbetsdag, eliminering av arbetslösheten och en rimlig standard för alla. Men det kan inte införas så länge vi har folk som inte vill dela med sig. Folk som egentligen lever på andras bekostnad.

Enligt arbetsmarknadsstyrelsens statistik för september är arbetslösheten bland unga kvinnor och män (20-24 år) i hela riket 13,4% vilket är skrämmande. Många av dagens unga har inte haft ett riktigt arbete. Vilket är en stor fara för samhället och ett slöseri med mänskliga resurser.

Många av den äldre generationen vill gärna gå i pension och ge arbetsmöjligheter åt den unga generationen. Alltså det finns många enkla lösningar på eliminationen av arbetslösheten. Lösningar som gagnar alla. Mentyvår lyssnar vår regering inte på medborgarna utan kör sin egen förödande metod.

Nilofar Shirinbek

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN möte må kl 19.30 på partilokalen. Ämne: Vänsterns arbetsmarknadspolitik i Lund. Alla intresserade. Kom! Gå inte den invandrarpolitiska debatten i Stadshallen lördagen den 16 november klockan 13.30.

RÖDA KAPELLET Sö. 17.11 kl. 18.45 rep. med gästdirigent! 30 november-programmet. Genrep 24.11 men var beredda på kort extra övning 30.11!

Invandrare i Sverige – delaktiga eller?

En debatt mellan Juan Fonseca, Yvonne Ruwaida, Mauricio Rojas och Raouf Ressaissi med Sverker Oredsson som debattledare. Juan Fonseca är socialdemokrat, Yvonne Ruwaida är miljöpartist och

båda sitter i riksdagen och är ledamöter i Invandrarpolitiska kommittén. Kommittén har nyligen lagt fram ett betänkande kallat "Sverige framtiden och mångfalden". Mauricio Rojas är ekonomisk historiker från Lund

och har skrivit ett antal böcker om invandrarna och Sverige. Raouf Ressaissi slutligen är ekonomen och har många års erfarenhet av invandrarfrågor via Statens Invandrarverk.

Debatten är i Stadshallen lördagen den 16 november och den börjar klockan 13.30

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Lars Bergström och Gunnar Sandin
Nästa redaktör: Karin Blom

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund.
Onsdag e. 17 till fax 046-14 65 82.
Manus mottas gärna på 3,5" diskett eller e-mail: lunds.tidskriftsverkstad @ mailbox.swipnet.se
Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Thomas Schlyter 046-14 75 05
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.